

זֶה קָרָה בְּשַׁבַּת בְּבִקְרָה.
פִּשְׁפֹּשׁ יֵשֵׁב בַּמָּטָה, חִבֵּק אֶת רַגְלָיו בְּיָדָיו וְקָרָא:
"אִמָּא, אֲנִי רוֹצֵה לָלֶכֶת לְגֵן."
"פִּשְׁפֹּשׁ, רֵאש־פִּשׁוּשׁ שְׂכַמוּךְ, אֵתָה מְבַלְבֵּל!" אָמְרָה אִמָּא,
"הַיּוֹם שַׁבָּת. הֵגֵן סָגוּר."

"אֲנִי מִתְגַּעְגַּע לַגִּנַּת יַעֲל, " אָמַר פִּשְׁפֹּשׁ, "אֲנִי מִכָּרַח לְגִלוֹת לָהּ סוּד."
"פִּשׁ, אֵתָה וְהַסוּד מִכָּרַחִים לְחִכּוֹת לְיוֹם רֵאשׁוֹן."
"מָתִי יָבוֹא יוֹם רֵאשׁוֹן?" שָׂאֵל פִּשְׁפֹּשׁ.
"אַחֲרֵי שַׁבָּת, " עֲנָתָה אִמָּא, "גִּלְגַּל הַשְּׁבוּעַ מִסְתּוֹבֵב:
יוֹם רֵאשׁוֹן
יוֹם שֵׁנִי
יוֹם שְׁלִישִׁי
יוֹם רְבִיעִי
יוֹם חֲמִשִּׁי
יוֹם שֵׁשִׁי
יוֹם שַׁבָּת.

הַיּוֹם שַׁבָּת. הֵגֵן סָגוּר."
"אֲנִי רוֹצֵה לָרְאוֹת שֶׁהוּא סָגוּר, " הִתְעַקֵּשׁ פִּשְׁפֹּשׁ.

אִמָּא, פִּשְׁפֹּשׁ וְהַכֶּלֶב גּוּגוּ יֵצְאוּ לְטִיּוֹל שֶׁל שַׁבָּת בְּבִקְרָה.
כָּל הַדְּרָךְ אֲצַבְּעוֹת יָדָיו שֶׁל פִּשְׁפֹּשׁ הָיוּ בְּתוֹךְ הָאֲצַבְּעוֹת שֶׁל אִמָּא.
הֵם הִלְכוּ וְשָׂרוּ:

כָּל יוֹם עָף לוֹ, עָף
עַל כָּנָף אַחַת לְשִׁמִּים.
רַק יוֹם הַשַּׁבָּת עָף בִּיעָף
עַל זוּג כָּנָפִים.

הם הלכו בשביל הארץ. אחר־כך הלכו בשביל הקצור,
עד שנגמרה הדרך והתחיל גן המשחקים שליד הגן של יעל.
המזרקה של הגן טפטפה חרוזי מים.
פִּשְׁפֵּשׁ עָמַד לִיד הַמְּזֻרְקָה וְקִפֵּץ עַל רֶגֶל אַחַת.
בְּאוֹתוֹ רָגַע הַתְּעוֹפָפָה אֵלָיו חֲפוּשִׁית שְׂמִנָּה.
הוא רץ אחריה. "אני מכיר את החפושית הזאת,
היא חברה שלי. תמיד היא באה לבקר בחצר של הגן."

פִּשְׁפֵּשׁ וְאִמּוֹ הִתְקַרְבוּ לְשַׁעַר הַגֵּן שֶׁל יַעֲלִי.
פִּשְׁפֵּשׁ דָּפַק עַל הַשַּׁעַר וְצָעַק: "יעל! יעל!"
אִפְלוּ גוּגוּ נִבַּח וְהִשְׁתּוֹלֵל: יַעֲלִי! יַעֲלִי!
פִּשְׁפֵּשׁ כִּמְעַט בָּכָה, אֲבָל הוּא לֹא בָכָה.
אִמָּא נִגְבְּה לּוֹ אֶת הַמִּצַּח בְּכַף יָדָה:
"פֵּשׁ, לָמָּה אַתָּה דוֹחֵף אֶת הַשַּׁעַר? הוּא סָגוּר."
"אֲנִי לֹא דוֹחֵף. הַיָּד שְׁלִי דוֹחֶפֶת."
"פֵּשׁ, לָמָּה אַתָּה בּוֹעֵט בַּשַּׁעַר?"
"אֲנִי לֹא בּוֹעֵט. הַרְגֵל שְׁלִי בּוֹעֵטת."

אִשָּׁה עִם שְׁבָעָה כְּלָבִים טִיְלָה בְּגֵן הַמְּשֻׁחָקִים.
מֵאַחֲזוֹר הִיא נִרְאָתָה כְּמוֹ יַעֲלִי, אֲבָל זֶה לֹא הִיְתָה יַעֲלִי.
יֵשׁ פֶּה הַרְבֵּה אֲנָשִׁים וְאִין אֵף יַעֲלִי, חֲשֵׁב פִּשְׁפֵּשׁ בְּעֵצָב.

הם התקרבו לנדידות לגרש את העצב.
"ביום השבת הנדידות עפות גבוה יותר," אמר פִּשְׁפֵּשׁ,
"גם להן יש כנפים של שבת."
והם שרו:

כָּל יוֹם עָף לוֹ, עָף
עַל כָּנָף אַחַת לַשָּׁמַיִם.
רַק יוֹם הַשַּׁבָּת עָף בִּיעָף
עַל זוּג כָּנָפִים.

פִּשְׁפֹּשׁ קִפֵּץ לַנְּדָנְדָה הָאֲמֻצָּעִית, אִמָּא הַנִּיפָה אוֹתוֹ גְּבוּהָ.
מִן הַגְּבֵהַ הַזֶּה רָאָה פִּשְׁפֹּשׁ אֶת לוֹנָה, הַכְּלָבָה שֶׁל יַעֲל.
אַחֲרֵיכֶּךָ הוּא רָאָה אֶת יַעֲל.
"הַפְּעַם אֲנִי לֹא מִתְבַּלְבֵּל. הַפְּעַם זֹאת יַעֲל."

פִּשְׁפֹּשׁ נוֹפֵף בִּידָיו וְצָעֵק: "יַעֲל! יַעֲל!"
הַגְּנֵנֶת הַתְּקַרְבָּה אֵלָיו בְּנִפְנוּף יָד.
פִּשְׁפֹּשׁ קִפֵּץ מִן הַנְּדָנְדָה וְלִטֵּף אֶת לוֹנָה, מְקַצֵּה הָאֵף
עַד קֶצֶה הַזֵּנֵב, וְלַחֵשׁ, "יַעֲל, יֵשׁ לִי סוּד בְּשִׁבְלֶיךָ."
"זֶה סוּד קֶטָן אוֹ סוּד גָּדוֹל?" שָׂאֵלָה יַעֲל.
"סוּד שְׂגָדֵל," חִיָּף פִּשְׁפֹּשׁ, "סוּד שְׂמִתְחִיל מְגֵדֵל נִקְדָה וְנִגְמָר בְּגֵדֵל אֲבִטִיחַ."
"סוּד שֶׁל פֶּה אוֹ סוּד שֶׁל אֲזֵן?" שָׂאֵלָה יַעֲל.
"זֶה סוּד שֶׁל בֶּטֶן. אִמָּא שְׁלִי הֶרְיוֹנִית."
"מָה זֶה הֶרְיוֹנִית?" חִבְּקָה יַעֲל אֶת פִּשְׁפֹּשׁ חֲבוּק עִם רִיחַ שֶׁל בִּשְׂמֵם.
"זֶה הֶרְיוֹן שֵׁישׁ בְּתוֹכוֹ בֵּית. עוֹד מְעֵט תִּהְיֶה לִי אַחוֹת.
עֲכָשׁוּ הִיא עֶבֶר בְּבֶטֶן. פְּעַם גַּם אֲנִי גֵרְתִי שָׂם."
"אַתָּה זוֹכֵר אֵיךְ הָיָה בְּבֶטֶן?"
"כֵּן, הַבֶּטֶן שֶׁל אִמָּא הִיא בֵּית. יֵשׁ שָׂם מְנוֹרָה בְּצוֹרֶת שְׂמֵשׁ.
הַמְּנוֹרָה מְאִירָה לְאַחוֹתִי, שְׂלֹא יִהְיֶה לָּהּ חֹשֶׁךְ בְּפָנִים."
הַגְּנֵנֶת צָחָקָה. פִּשְׁפֹּשׁ אוֹהֵב אֶת הַצְּחוּק שֶׁלָּהּ.
"רוֹאִים שְׂגֵדֵלֶת," אָמְרָה יַעֲל.
"נִכּוֹן," עָנָה פִּשְׁפֹּשׁ, "נִמְאָס לִי לִהְיוֹת קֶטָן."

הם המשיכו לצחק ולפִטֵּט.
באמצע הצחוק אמר פִּשְׁשׁ: "יעל, יש לי עוד סוד."
"סוד של אֶזֶן ימין או סוד של אֶזֶן שמאל?" שאלה יעל.
פִּשְׁשׁ ענה: "לאחותי שעדין לא נולדה קוראים... יעל."
יעל חבקה את פִּשְׁשׁ ואת הסוד שלו.
"יעל, יש לי עוד סוד," אמר פִּשְׁשׁ, "אבל הוא הלך לאבוד."
"מחר ודאי תמצא אותו," הבטיחה הגננת, "כי לכל יום יש סוד."
באותו רגע אמא הריונית התקרבה עם גוגו ועם לונה, וחיכה:
"יש סוד של יום ראשון
סוד של יום שני
סוד של יום שלישי
סוד של יום רביעי
סוד של יום חמישי
סוד של יום ששי
וסוד של יום שבת."

אמא, פִּשְׁשׁ וגוגו עמדו לשוב הביתה.
בדרך התעופפה מעל לראשם החפושית השמנה.
"אמא, אולי גם החפושית בהריון וגם היא תלד
חפושית
חפושנת
קטנטנת
פצפנת
זעירנת
ויקראו לה... יעל."
"אולי יקראו לה פִּשְׁשִׁינת," נשקה לו אמא על הראש.

"אני חושב שביום שבת מקבלים יותר נשיקות, אמר פֶּשֶׁשׁ,
"ביום השבת יש פחות שעות בשעון."
"השבת הוא יום קצר, ענתה אמא, "הוא חולף מהר כי... כי... כי..."
והם שרו יחדו:

כל יום עף לו, עף
על כנף אחת לשמים.
רק יום השבת עף ביעף
על זוג כנפים...

[לעטיפה האחורית]

לילד מן הספור כנפים של שבת יש הרבה שמות חבה:
'פֶּשֶׁשׁ', 'פֶּשֶׁשׁ' (לפעמים גם 'פֶּשֶׁשׁ-פֶּשֶׁשׁ').
פעם אמא שלו קראה לו פֶּשֶׁשׁ.
מאז, כלם קוראים לו פֶּשֶׁשׁ, או בקצור פֶּשׁ.
הילד מן הספור הזה אוהב את הגננת יעל,
אוהב אותה ממש בתוך הכיס של הלב, והוא מגלה לה
סוד שמתחיל מגדל נקדה ונגמר בגדל אבטיח.